Door de tandarts verlaten

Thursday, October 24, 2013

Ik ga naar Armenië en ik neem mee:

een voorgevoel dat de reis

op mijn gemoed zal wegen.

Ik bezoek een land

dat de geur draagt van schapen

die door wolven zijn omringd.

Het zit vol putten en bronnen

waar de sluitsteen

nog niet van is weggeschoven.

Er is geen rust

en er is geen zee.

Vanuit de lucht lijkt het ongehavend.

Je zou denken dat het van zand is,

of van een ander aangespoeld materiaal.

Je ziet de wortels er onderdoor lopen.

Ze duwen tegen de aardkorst aan

en trekken scheuren in het oppervlak.

Als de wortels van de wereld

niet onder Armenië door liepen,

dan was dit land een polder

glad als een laken.

Dan had het geen geschiedenis,

alleen maar een verleden.

Nu is het opgestuwd,

omgewoeld, vermangeld.

Gelukkig heb ik bergschoenen meegebracht.

Ik ben klaar

voor een woeste omgeving,

met struikelstenen,

aardverschuivingen en zinkgaten.

Friday, October 25, 2013

Een bus brengt ons

naar een diepe canyon.

Als het onderaardse een toegang heeft,

dan zit hier de poort.

Aan de rand van de klif

hangt een bouwwerk van steen.

Binnen staan de heiligen

in bogen van rode kleurstof.

Honderden jaren brandoffers

hebben hun gezicht beroet.

Buiten liggen bouwstenen

eeuwen geleden gehouwen.

Vroeger was hier een stad,

nu alleen nog maar wat huizen.

De inwoners hangen hun sujukh aan haken

voor een handvol kleingeld

per halve meter .

De kinderen spelen met de honden.

Ze wachten op de avond,

op eten

of op het uitvallen van de stroom.

De koeien sjokken de canyon uit.

Ze kunnen klimmen als geiten.

Daarna is de canyon leeg,

zijn er alleen nog de kraaien,

die diep onder ons door gaan

hun rug glanzend naar ons toe.

Beneden is het al donker

lang voor het licht op Saghmosavank verdwijnt.

Samen met de zon

keren zich de heuvels

als reuzen in hun slaap.

Ze schikken op,

hullen zich in rook

om de warmte bij zich te houden.

De rook komt uit de schoorstenen van de huizen.

De mensen maken vuren.

Niet in de ovenputten echter.

Die worden met magma uit de aardkern verhit,

want zo dun is hier de aardkorst,

zo onbedekt ligt hier de herinnering.

Saturday, October 26, 2013

In de bruingevlekte omgeving

liggen de pijplijnen als zenuwen bloot.

Verlaten huizen,

verzakte luiken,

verzonken trappen,

scheve telefoonpalen,

gasleidingen, buizen, kabels.

Brokken gewapend beton

waar roestige staaldraden uit opsteken,

als poten van een dode spin,

Het landschap lijkt een gebit

door de tandarts verlaten.

Door een gebrek aan glazuur

krimpt het bij elke koudestoot ineen.

Nu en dan

komen er wandelaars langs

om wat soelaas te brengen.

Ze zetten

met geknoopte zakdoeken

de blanke takken van de struiken

in bloei.

Sunday, October 27, 2013

Ik moet een zonnebril

tegen de schittering dragen.

We vangen het licht

in netten van woorden.

We praten over grote schrijvers,

en noemen hun namen.

(Het zijn nooit vrouwen.)

Er zijn gezegden

die we nog niet eerder hebben gehoord:

If a mother-in-law had been a good thing,

then God would have had one.

Words, like arrows,

cannot be retrieved.

One hand washes another

and both become clean.

We leren een taal ouder dan boeken.

Er zijn letters op overschot.

Twee manieren, bijvoorbeeld,

om de p uit te spreken.

We stulpen onze lippen naar voren.

Misschien doen we het goed,

misschien ook niet -

voor ons oor maakt het geen verschil.

We denken:

dit is geen alfabet

maar een geheime code.

Tegen de middag

speelt de zon ons naar buiten.

Monday, October 28, 2013

We picknicken in het bosschage.

We eten uit plastic borden.

Boven ons een klooster vastgemaakt aan de klip.

Achter ons nog altijd dat landschap,

abnormaal gelijkmatig opgeschuimd en geribbeld.

Al vier dagen samen

kennen we elkaar uit het hoofd,

dus bekvechten we tijdens het eten:

over geloof,

over de moslims,

over de maagdelijkheid van vrouwen.

We roepen om onze eigen echo te horen.

En zoals de mythe zegt: dit is een feit,

zo gooien we bij het weggaan

onze borden in de rivier.

Van schrik laat diezelfde dag nog

de verlegen berg zich zien.

Thursday, October 31, 2013

Ik vlieg naar huis terug.

In mijn hoofd zitten kauwgomgedachten.

Ze blijven rondgaan,

ik krijg ze niet doorgeslikt.

Wat is er nu ook alweer gezegd?

Over de moslims?

Over de maagdelijkheid van vrouwen?

Ik wil naar huis,

maar ik wil blijven.

Ik heb Armenië betreden

maar alleen met zware bergschoenen.

Ik zag een land

dat was omgeploegd, door elkaar geschud, geaardbeefd,

en dat zonder verdoving

op verzoening wacht.

Het schuift onder me weg.

Ik verdwijn voor ik ben aangekomen,

en ik heb meegenomen:

een blad zacht ritselend papier

en een heel nieuw alfabet.

Anne Provoost